ფასი 50 მ.

ეშმაკის მათრახი

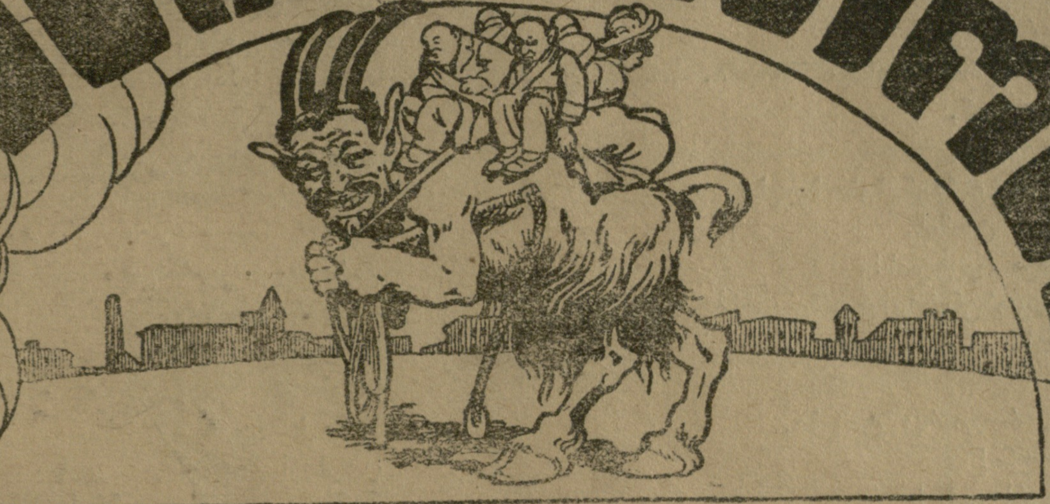

№ 56

1921 წ.
იანვრის 16

„ძმა ძმისთვისაო, ამ დღისთვისაო“

კოტე. რა მიგაქვს, ვანო, ამ გოდრით?

ვანო. სიმინდი.

კოტე. სად მიგაქვს, ბიჭო?

ვანო. თემში. ჩემი ძმა ჯარშია. სურსათი სჭირია. ძმა ძმისთვისაო, ამ დღისთვისაო.

ფრთხილათ, ქართველო!

ნერწყვ მოდენილი!
კბილ დაღრჭენილი!
როგორც მშიერი, მსუნაგი მგლები,
გარე გვარტყიან,
ძმაო ქართველო,
შურით ალსავსე ჩვენ მეზობლები.
სხვა და სხვა ტომის,
სხვა და სხვა რჯულის!
ერთად,—„კომუნისტ-ბოლშევიკები“.
იბღვირებიან!
იგინებიან!
იბერებიან, როგორც ტიკები,
მადა მოსულნი!
ცოდვით ორსულნი!
მუხანათობით, ღალატით ხშირი...
დღეს ზავს შეჰკრავენ!
ხვალ წიხლს წაჰკრავენ!
იმათ ნავთი აქვთ, ჩვენ, კი ნახშირი!
„საკომუნისტო“
საბრძანებელში
ჩანთქეს, რაც მოხვდათ ჩასახანსლავი!
სამი ქვეყანა
ჩვენად მეზობლად
უდაბურია, როგორც საფლავი!
დღეს, მტაცებლური
იმათი კლანჭი
შენ გითვალთვალებს, ძმაო ქართველო,
და თუ აქამდე
ვერ მორწყო სისხლით
შენი ლამაზი სამშობლოს მდელო,
იცი ვინ არის
ამის მიზეზი???
შენი გვარდია!! შენივე ჯარი!!!
ისინი სდგანან
ამ ზამთრის სუსხში
სადარაჯოზე, ვით კლდის საფარი!
იგი სდარაჯობს
შენ კარ-მიდამოს,
დიდთა უდიდეს შენს მონაპოვარს:
თავისუფლებას!
თანასწორობას!
შენს ბაღს, შენს ყანას, მინდორს, საძოვარს!
იგი სდარაჯობს
შენს დედას, ცოლ-შვილს,
პირისუფლებზე შენსაზე ზრუნავს;
ის იქ ეცემა
გულ განგმირული...
მისი სიკვდილით შენს სიკვდილს თრგუნავს!
და... რომ შეირყეს
რკინის კედელი
ქართველი ჯარის და გვარდიისა.
მკვდარი გვამები
მოჰფენენ მდელოს
საგაზაფხულო ნაცვლად იისა.
შენი სახლ-კარი
ცეცხლს მიეცემა,
შენი დოვლათი ამ. მძარცველ მგლებსა,
იქ, ჩვენი ქვეყნის
სანაპიროზე
რომ დარაზმულან... ჩვენ მეზობლებსა!!!
გაიძარცვები,
ისე, ვით სხვები...
ადრეხან ბაქო, დღეს ერევანი;
კომუნისტურად
მოინათლები
„ჯუკურე“ ქუდი და მისი ჯანი.
კვლავ დაგადგამენ
მონობის უღელს,
უხეში ჩექმა ჩაგწიხლავს, ძამო!
გაჰქრება შენი
თავისუფლება,
ჩაგიმწარდება ყოფნა საამო.
ფრთხილად, ქართველო!!!
ჯარს და გვარდიას
ალერსი ძმური! ძმური ულუფა!!
თუ გინდა დარჩე
თავისუფალი!!!
თუ გინდა შეგრჩეს სამშობლო ტურფა!
ხახა გამშრალი!
კბილ დაღრჭენილი!
როგორც მშიერი, მსუნაგი მგლები,
გარე არტყია
სამშობლო მხარეს
მოსაზღვრე ჩვენი, ძმავ, მეზობლები.

კარგი სიზმარი

ეს ამბავი სულ ცოტა ხან მოხდა, რაღაც ორი თვის წინად.

კირილე ქურჩეკაშვილი (ჩვენი იაკინთეს ღვიძლი ბიძა, ექვთიმე ხუცესს რომ შარშანწინ ანაფორის კალთა ჩამოახია ნათლობაში) სიმინდს არჩევდა.

— რაცხა ხუთასი ტარო დამრჩა გასარჩევი და გათავდა, — ფიქრობდა კირილე: მადლობა ღმერთს, რომ ნაკვდავ-ნაწყვდავმა ტყული არ ჩამიარა: სიცოცხლე გაქვს, თვალი დავადგეთ ჩემ მეზობლებს! მე მაჯობებს ჭკუით გლახა ოქროშარა? ვითომ, დიდი ქვეყნის ერთგული კაცი ვარო, რაცხა ხუთი ტარო სიმინდი მოიყვანა და, ამ ხუთ ტაროში ნახევარი მთავრობას მიართვა! მე, ჩემო ბიძია, სამოწყალოდ გასაცემი სარჩო სადაღებელი ვინ მომცა? მთავრობა უჩემოთაც კარგათ მოაწყობს საქმეს. სულელი კი არა ვარ, კაი და ავი რომ ვერ გავარჩიო: რა ბარობაში მივცე მთავრობას, თუ ის კაცი ორჯერ მეტ ფასს მაძლევს? ერთ ტაროსაც ვერ წაიღებს ჩემგან მთავრობა! სწორე ლანტი — მეცოდინება მე არ ვიცი! ვინც უკეთეს ფასს მაძლევს, იმას წაიღოს! საქმე გათავებულია: სადაცაა მოვა ტომრებით და წაიღებს...

ამ ფიქრებში კირილეს სიფხიზლემ უმტყუნა და მშვენივრად ჩაეძინა.

ვნახოთ. უცებ ტაროებმა რაღაც შრიალი დაიწყეს და ამოძრავდნენ. შემდეგ ერთიანად ზეზე წამოცვივდნენ

— ჰკა მაგასო! დასძახეს უცებ ტაროებმა და იერიშით წამოვიდნენ კირილესკენ.

ზოგი თავზე აატყდა, ზოგმა კალთის წევა დაუწყეს, ზოგი ზურგზე შეახტა და დაუწყეს უწყალოდ ჩქმეტა და ჟიტინი.

კარგა რომ იჯერეს გული, ჩამოშორდნენ და...

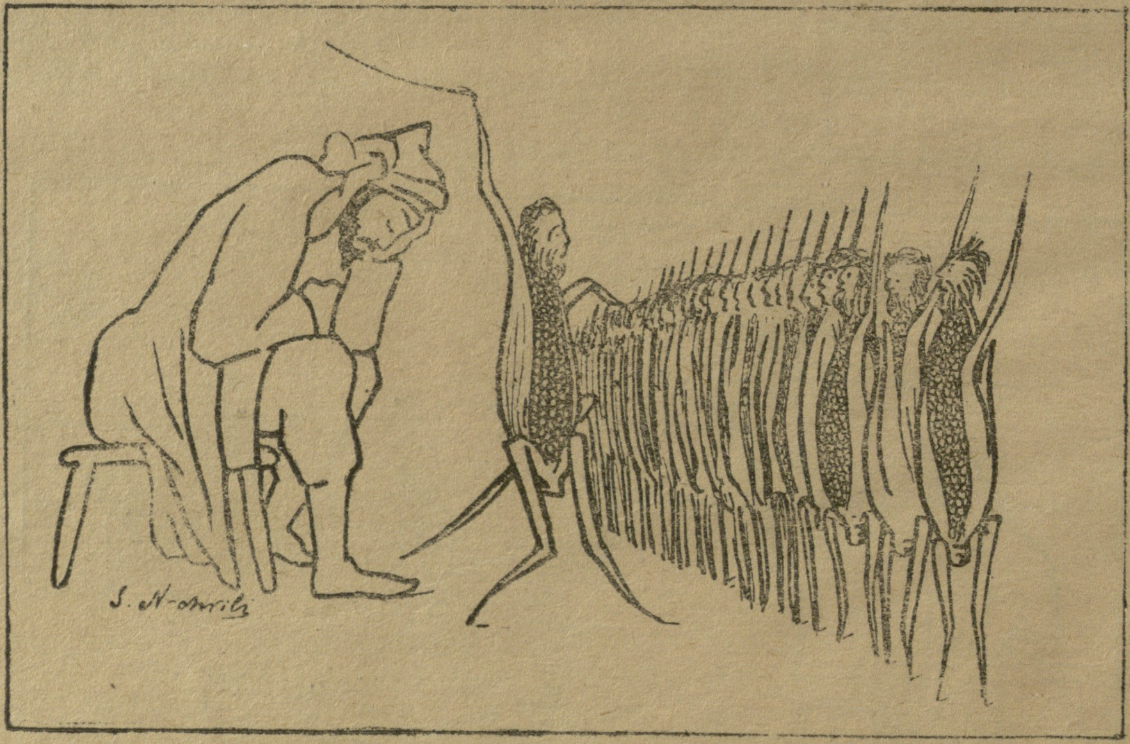

... ლარივით ჩამწკრივდნენ სამხედრო რაზმის ყაიდაზე. ერთმა მათგანმა რაზმის უფროსობა იკისრა.

— ამხანაგებო!, დასძახა მან: ჩვენი პატრონი — კირილე ქურჩელაშვილი ვიღაც სპეკულიანტზე გვცვლის ჩვენ, პატიოსან სიმინდებს! დავუმტკიცოთ ამ ვაჟბატონს, რომ მან თუ არა, ჩვენ მაინც ვიცით მოვალეობის შესრულება. სმე-ე-ნა! ნაბიჯით წინ... წა!

და სიმინდების მწყობრი ერთი კაცივით დაიძრა თავის მინისტრისაკენ.

მომარაგების მინისტრმა დიდის ზეიმით მიიღო ქვეშევრდომები: ნესვის ტახტზე იჯდა და ყველა თავისი რეგალიები ზედვე ჰქონდა: მარჯვენა ხელში ეჭირა მშვენიერი კომბოსტოს თავი, მარცხენაში სკიპტრა კიტრისა, გულზე ეკიდა საუცხოვო ბოლოკი ლობიოს ძეწკვზე ჩამობმული, თავს გოგრის გვირგვინი უმშვენებდა. ერთგული მსახური სტაფილო გულ-მოდგინეთ და მოწიწებით უგრილებდა ჭვავის პურის თავთავებით.

რაზმის უფროსის მოხსენება რომ მოისმინა, მინისტრმა ბრძანა:

— მიიღეთ, ბატონო ტაროებო, ჩემი გულითადი მადლობა იმ ჭეშმარიტად მამულიშვილურის საქციელისთვის, რომელიც თქვენ ჩაგიდენიათ. თქვენი ყოფილი უღირსი პატრონი კირილე ქურჩელაშვილი დაისჯება კანონის ძალით, ხოლო თქვენ, როგორც შეგნებული და თავდადებული სიმინდები, გამომირჩევიხართ სხვა თქვენს ამხანაგებში: ამიტომ მე თქვენ არ გკადრებ ძველსა და ჭუჭყიან ტომრებში ჩაყრას. ეს თქვენი შეურაცხყოფა იქნებოდა: წადით პირდაპირ ფრონტზე, სწორედ ისე, როგორც ჩემთან მოხვედით და გაახარეთ ჩვენი ჯარი და გვარდია.

გაისმა ერთსულოვანი ძლიერი „ვაშა“ სიმინდებისა და ლაშქარი ფრონტისკენ დაიძრა.

დიდი აღტაცება გამოიწვია ს. მინდის ჯარის ფრონტზე მისვლამ. ჯარი და გვარდია მუსიკით შეხვდა მათ.

— აი, მოვსულვართ თქვენთან, ძმებო, მიაძახა სიმინდის რაზმის უფროსმა ჯარს; მოვსულვართ და გვჭამეთ.

— ვაშა! — დაიგრიალა პასუხათ ჯარმა: ვაშა სიმინდებს და ძირს მათი ყოფილი პატრონი კირილე ქურჩელაშვილი!

ასეთ სიზმარში იყო კირილე ქურჩელაშვილი და ძილში საშინლად ხვნეშოდა. გაიგონა მისი ხვნეშა შვილმა, შევარდა მამასთან და გააღვიძა. კირილე დაფრთხალი თვალებით მიაჩერდა სიმინდის „კალოს“. ყველაფერი თავის რიგზე იყო.

— მამა, რა დაგემართა? ჰკითხა შვილმა.

— ნუღარ მკითხავ, შვილო! ისეთი საოცარი სიზმარი ვნახე, რომ ესლაც ვერ მოვსულვარ ჭკუაზე. — და კირილემ დაწვრილებით უამბო შვილს სიზმარი.

— ესლა კი ვიცი, ვისაც უნდა მივყიდო ჩემი სიმინდი! — დაამთავრა კირილემ: ოღონდ ეს კია, იმ ვაჟბატონს რაღა ვუთხრა, ამ წუთში რომ გამოცხადდება სიმინდის წასაღებათ!

— მაგისა ფიქრი ნუ გაქვს, მამა: ეს მე მომანდე! — უპასუხა შვილმა.

— მოიტანთ, ჩემი სიმინდი! — ბრძანა სპეკულიანტმა.
— მიბოძეთ ერთი ის ტომარი, ხელში რომ გიჭირავთ, და ახლავე მოგართმევთ. — უპასუხეს მამაშვილმა.

გაშორთვეს ტომარი, ჩაუშვეს შიგ ქირამდე ბატონი სპეკულიანტი და მაგრად მოუკრეს თავი.

სიმინდი სამხედრო ფრონტისკენ წავიდა.
სუბალტერნი ტომარა კი — შრომის ფრონტზე მიათრიეს, ყარაიაზში.

ხალხური.

I.

„არასოდეს არ გახმება წყალთა შუა ხეთა ძირი!
არასოდეს არ ცხონდება:
კრიჟანგი
და
პურა-ძვირი.
(თუ კრიჟანგი ცხონდებოდეს, სამოთხეში შევა ვირი)“.

—

P. S. როცა მტერი გვახვევია, მუხანათი და დუხჭირი.
როცა სამტროდ ჩამოწოლილს დაუღია ვეშაპს პირი,
კრიჟანგებს და პურაძვირებს
დიდიც არის ერქვას ვირი.

—

II.

ხალხს უთქვამს დარბაისელსა:
„მუცელს აქორებ,— ქორია“
კვლავმცა აღორებ ღორულად
მუცელი იგი,—ღორია!“

—

P. S. ესე თქმულება დედანთან
სიტყვით სიტყვათმდე სწორია:
პირველის მიმდევარობა
ვაჰმე რა დიდი ზორია!!
სამაგიეროდ მეორე
ოცთაგან, ოცდა ორია.

III

„კაცი მოკვდა პურა-ძვირი; წაახვევენ ტილოსაო,
მოსთხრიან და ჩააწვენენ;—ემანდ ეგდვ, შვილოსაო!
ვინც შენდობას შემოუთვლის, ღმერთმა შეარცხვინოსაო“.

„ქ უ რ დ ი“

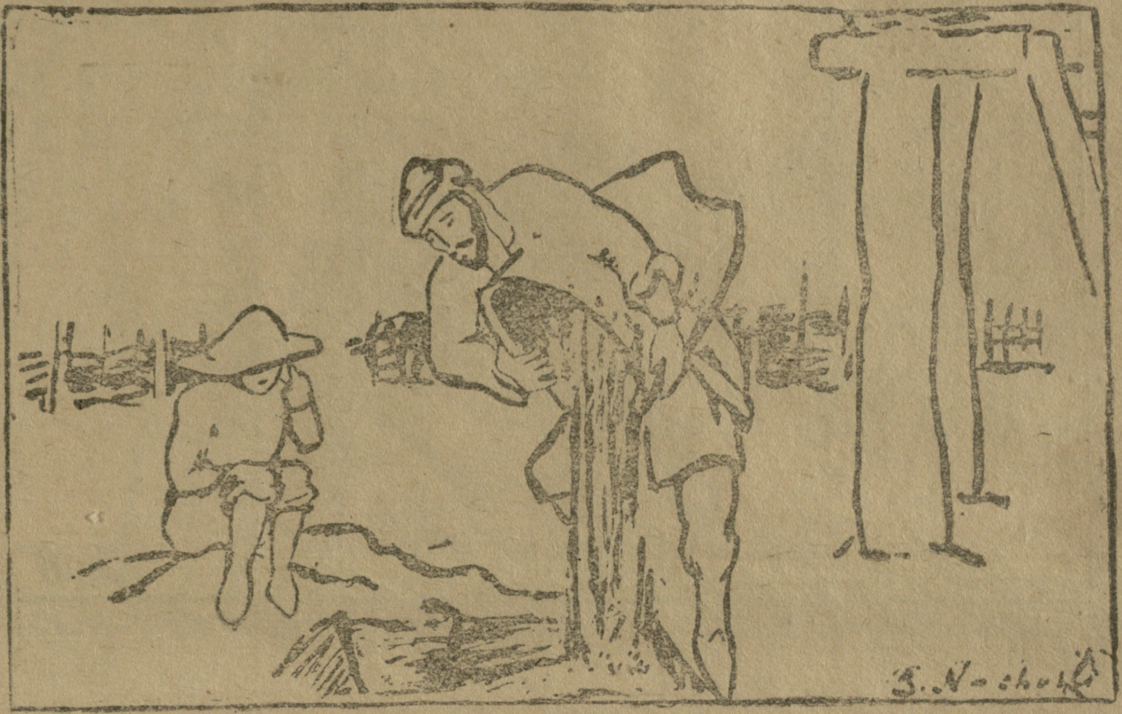

შვილი. მამა! სულ რომ შენ ინახავ წლევანდელ ჭირნახულს, მთავრობას კი არ უნდა მიჰყიდო ჩვენი ჯა-რისა და გვარდიისათვის?

მამა. შენ ემანდ ეგდე! შენი საქმე არ არის. მთავრობა პირაქეთ უნდა მაძლევდეს, თორე მე რა უნდა მივცე?

მამა. ბიჭოს! ვინ ოხერი ყოფილა აქა! ვის უცოდვილია ამ ორმოსთან? ერთი დავუდარაჯო!

მამა. დასწყევლოს ღმერთმა! ჩემი შვილი მოდის გოდრით! ეს რას ნიშნავს? ნუ თუ ეს იპარავს? ვნახოთ რას იზამს?

— ამოთხარა!

— გოდორში ჭერის!

— წაიღო! დაიცა, დაიცა! კვალ და კვალ გავყვები და ყველაფერს გავიგებ... მაგას გაუყურებინებ სეირს!

— სად მიაქვს ამ სიშორეზე? მე მუხლები მეკეცება ისე დავიღალე და ეს საძაგელი ჩიტივით მიფრინავს! მაგ ოჯახქორს დედა არა ჰყოლია ქურდი და მამა!.. რა ღმერთი გაუწყრა?

მამა. (ხის უკან) ღმერთო, შენ შემიწყალე! ამას რას ვხედავ! ფრონტზე მიიტანა. აი, გადასცა კიდეც ჯარის კაცს. ჩუ! რაღაცას უბნება.

შვილი. (ჯარის კაცს) აი, ძია! ეს ერთი გოდორი სიმინდი, მოგიტანე! მამამ გამოგიგზავნა! ასე შემოგითვალა ყველას, თქვენ არხეინათ იყავით, მტერს მტრულათ დაუხვდით და მოყვრობა ჩვენი საქმე იყოსო. ეხლა ეს იკმარე და კვლავ კიდეც სხვა იყოსო!

მამა. ღმერთო ჩემო, ეს რა სიტყვები მესმის! სად და გამოვყო თავი სირცხვილით! ეხლა კი ვიცი, რაც უნდა ვქნა!

მამა. (ფეხ ქვეშ ჩაუვარდება ჯარის კაცს და შვილს) მაპატიეთ! შემინდეთ! ბრმა ვიყავი და თვალი ამეხილა, ყრუ ვიყავი და ყურთა სმენა გამეხსნა! ეხლა ვიცი, რაც უნდა ვყო ჩემს სამ..ნდს. შხამად შემერგოს, თუ ერთი ლუკმა ჩავიდო პირში, ვიდრე ფრონტისათვის არ გადავდებ საჭირო ნაწილს!

შექანჯალებულის ლექსები.

ჰა...ჰა, ჰა... რაღაც მაცინებს...
რამ ამირია დავთარი?!
თარზე მსურს დავაღიღინო.—
მოდი, დაუკარ დავ, თარი!!

—

საოცარ ლექსებს დავამღერ,
სიმნი შემიწყვე დურათა;
გეტყვით რამ შემაქანჯალა,
ჰკუაზე შევცდი თუ რადა.

—

თქვენ ალბათ ძლიერ გაკვირვებთ
მე რომ გოგრაში მაკლია,—
—რავქნა, ძმავ, ისე ვერ გითხარ
შენი ცოდვები, ნაკლია.

—

აბა, ჰე, თარო დაუკარ,
ვიწძლო სიმები შემიწყო,
მინდა რაც ტვინში მრქენს და მკბენს
ერთობ ქვეყანას ვაუწყო:

—

დათვები ადის ალვაზე,
ველარ უძლებენ ტოტები,
ჩვენს ირგვლივ კიდევ დაძრწიან
მგლები, სვავები, ჰოტები.

—

ჰა, ჰა, ჰა... საცივს უხდება
ნიგვზის წვენი და ქინძები,
საზღვრებზე როგორ მომდგარან
მშიერი მამლაყინწები...

—

შენ რომ ჩურჩხელა მაჭამე,
რა ტკბილი იყო, ბიცოლა!
ციხე შიგნიდან არ გატყდა,
გარედან უწყეს მიწოლა..

—

ციხეს შიგნიდან ვერ გატეხთ,
და ვერც გარედან აიღებთ,
ნეტავი, ნისკარტწითლებო,
შარზე ხელს როდის აიღებთ.

—

ძვალი რომ გადმოისროლე—
—იგი ჩემ ძაღლმა გატკვირა.,
არც გემო ჰქონდა, არც ქონი,
მურიაც ვერ გააკვირვა..

—

აბა, ჰე, საზღვრებს გაავლეთ
სვავებო ხაზი, მწკრივები...
იქ გიდარაჯებთ, იცოდეთ,
ბასრ ბჰყალა მძლე არწივები.

—

ჩვენით გაძღომას თუ ფიქრობთ,
დაგიწვრილდებათ წელები,
ჰილ-ყვავნი ყანას რას აწყენს,
თუ რომ ყავს კარგი მცველები.

ჩვენც ვენაცვალოთ ჩვენს გმირებს,
ჩვენს ამაყს, ფხიზელს მცველებსა,
ზურგი უმაგროთ, რომ თავი
სულ დაუჭეჭყონ გველებსა.

—

ჩვენი ფიქრი და ოცნება
გმირნო, თქვენ გიკავშირდება,
აღარ მოგაკლებთ ზრუნავსა,
სხვა რითი გაგიჭირდება.

—

ვინც ჩვენთვის სწირავს სიცოცხლეს,
მრავალჯერ ქირნახულია,
შევრცხვეთ, თუ მათთვის შეგვშურდეს
სოფლელებს ქირნახულია.

—

პურით, ქერით და სიმინდით
ვაგონი დაიტვირთება,
არ მოგაშივებთ ჩვენს მხედრებს,
მტერს დედა აუტირდება.

—

პურით, ქერით და სიმინდით
მაგრა დავტენით ტომრებსა,
თუნდ ჩვენი ზურგით მიუტანთ
ჩვენს მამაც, გმირს მეომრებსა.

—

წავულებ... თვალებს ჩოვალხენ
მათ სივაჟკაცის ნახვითა!
გოდრებს დავტენი, არა მშურს,
კომბოსტოთი და ხახვითა.

—

მეც მომენატრა იმათთან
ღვინო ვსვა, დავილილინო..
რუმბებს ავავსებ პირამდის,
რომ არ მოაკლდეთ მათ ღვინო...

—

თანაც გოდორზე დავაკრავ,
ინდაურს, ხაჭაპურებსა.
რომ ჩვენ ბიჭების ზეიმზე
ნერწყვი სდიოდეთ ტურებსა.

თუნდაც მარტამდე არ მიმყვეს
ხორბალი,—ჭირნახულია.
არ დავიშურებ, გენაცვათ,
არ დამეწვება გულია.

—

პურით, ქერით და სიმინდით,
ლომით და კარტოფილებით,
დავტენით ტომრებს პირამდის,
ზოგს ხორბლით, ზოგსაც ფქვილებით.

—

და როგორც თქვენა, ტომრებიც
იმ რიგად დარაზმულია,
სოფლიდან თქვენსკენ გამოსწევს
სიამით ფრთებ შესხმულია...

—

იმხიარულეთ, ილხინეთ,
გალაღდით, გახდით მდევებათ,
და მტერს, თუ ზურგი აჰქავდეს,
შეუბრალებლად შევებათ.

—

ჩვენ-ჩვენი საქმე, თქვენ-თქვენი
ვაკეთოთ ძმავ ერთგულადა.
მოყვარეს მოყვრად გაუხვდეთ,
და მტრებს ვეკვეთოდ მტრულადა.

—

აბა, ჰე, ქირნახულებო! წინ, წინ!?
მოგროვდით ფრონტებზე,
მალე ყინულიც დადნება,
გადმოანათებს მზე მთებზე.

—

საბოსტნე მიწა დავბაროთ,
დავთესოთ კამა, ქინძები
ჩამოუქროლებს ალალი
გაჰქრება მამლაყინწები

—

დათვები ადის ალვებზე,
მაგრამ უტყდებათ ტოტები,
არწივი როცა ფრთებს გაშლის,
რას იქმს ღამურა, ჭოტები?!.

შექანჯალებული.

გურული სცენა.

კაპიტონა! გამარჯობა ბიჭო ესიკავ.

ესიკა! ღმერთმა გაგიმარჯოს ჩემო კაპიტო! რავა გაკვირებული მიმზერი?

კაპიტონა! მართლა ქე გამაკვირე ამ დილას ესიკავ! კითხვა მინდოდა და ქე მომასწარი... საით მიხვალ კაცო ამ დაჰვირთული ცხენით ამ ალიონზე, რა მიგაქ მაგ ტომრებით! პარასკევობაზე თუ მივა მეთქინ ვიფიქრე ერთი პირი, მარა დღეს ხომ ხუთშაფათია. გასაყიდი ხომ არ მიგაქ რამე კაცო?

ესიკა! რას ჩეხუმბრები თუ ღმერთი გწამს, როის იყო მე რომ გასაყიდი რამე მქონდა, მისდღემჩი ყველაფერი საყიდელი მაქ. რავა, არ იცი კაცო რაშია საქმე!? ჭურში ხომ არ გძინავს შენ ოჯახ აშენებულო! რა მიმაქ **და კაი ერთი ფუთი ფქვილი, ერთი ბათმანი გაცეხვილი ღომი, ერთი ფუთი კართოფილი, პაწაი თხილი, ისე ნიგოზი და რაცხა—რაცხები.**

კაპიტონა! ახირებული კაცი ხარ ღმერთმანი ესიკავ! რომ გადამალრისე გულზე, რეიზა არ იტყვი ვისთან მიგაქ მაი ძღვენი!

ესიკა! უშენდებიან ოჯახი, მე ძღვენი არაკაცს არ მიუტანო! შენგან არ მიკვირს კაპიტონა მაგი? განვითარებული კაცი გქვია, რომ კაცმა თქვას ახლა და, მაგი რეიზა არ იცი, სათ მიმაქ აგი ქინახული? განგებე არ გითხარი ამდენ ხანს, იქნება მიხვდეს მეთქინ, ახლა კი უნდა გითხრა: სათ მიმაქ და თემის კანცალარიაზე! კაცო ფრონტიზა და ჯარებიზა რომ ვაგროვებთ ქინახულს, გაგაიწყდა?

კაპიტონა! ოი, დასწყევლოს ღმერთმა! რავა გამავიწყდა! გამავიწყდა კი არა, მაგაზე ვფიქრობ სულ მარა, კაცო, აგი დაჰვირთული ცხენი რომ დავინახე, კი ვერ მევიფიქრე, ისე გადემეფარა რაცხა ჰკუაზე; მარა უფრო იმიზა ვერ მოვედი გონში, რომე შენ ამდეხანს მიიტანე მეგონა ჯარის გასაგზანი სიმინდი... ყოჩაღ ბიჭო, ესიკავ, მალადეც ძმაო, ძაან დაგიჰვირთავს ცხენი, ასე უნდა მე და ჩემმა მზემ! ქე არ გავკვირდი! მარა იმიზა ვერ მევიფიქრე, რომ ვერ წამომედგინა, თუ ამდენს გეიმეტებდი აგი ხელმოკლე კაცი ჯარიზა; რომ დავინახე აგი დაჰვირთული ცხენი, ვიფიქრე, ესიკას რაცხა ძაან გაჰივრებია და საცხა გასაყიდათ მიაქ სიმინდი მეთქინ.

ესიკა! ისე გუუჰივროს მამა ზეციერმა ღმერთმა ჩვენს მტრებს და ავის მდომელს მე რომ გაჰივრებული ვარ ყოველთვინ. სიმინდი ჩემს სიცოცხლეში საყიდელი მაქ; მარტამდი და ხან აპრილამდი თუ მიმყვება, კაი ბედნიერება არის იგი ჩემდა, მარა, რავქნა, ასე მივათრევ მუდამ ამ გაძაღლებულს სულს, მარა მაინც გულს არ ვიტეხ, კაი დრო რომ დგება, აგი ძაან მიხარია, და არ მინდა მტრებმა ძალით წაგვახთინოს... ხო, და! რაც მართალია, მართალია ძმავ, სულს არ დევიშურავ ოღონდ აგი ჩვენი ქვეყანა არ ვნახო აფორიაქებული, საქართველო კი მინდა ძამიავ, მტერის ჯინზე გადარჩეს დანგრევას. სულს ამევიძრობ და ჩვენ ჯარს აფერი არ მინდა მოაკლდეს... იმ გიდლის კუშტულა ქუდიან, გაწითლებულ, დამშევულ რუსებს ნუ დამანახებ აქანე და ცოლშვილს გავყიდი და რაც შემიძლია, ისე დევეხმარები ჩვენს ჯარს. მართალი გითხრა, აბა, სად მაქ გასამეტებელი ქინახული, ჩემი ბაღნები ზაფხულში ტყემალით, მარწყვით და ბალით ირჩენენ თავს, მარა ჩვენი ჯარიზა დავზოგავ რამეს?! მე სახლში ვიყო არხეინად და იგ#ნი იქინე ცივ იაკოპებში იჯდენ და საჭმელი რომ მიაკლეს, რაფერ ეჩხუბიან იმ აუარებელ მტრებს, მამლაყინწებივით რომ მოდგომიან საქართველოს ყოველ მხრით და კუჰი უკაკანობენ. აი, გაუწყრეს იგენს ღმერთი, რა ოხერი ხალხი იგენია, ამდენხანს იხლაფოროთეს; შიგნით მუვაწყობთ გადატრიალებას და იგენს გარედან შამევიპაიჯებთო, მარა, იმდენი ტვინი გადუტრიალდეს იგენს, რამდენი იგენმა ვერ გადაგვატრიალონ...

ქვაბლის პოლეტარები გინდა გადატრიალდენ და გინდა გადმოტრიალდენ, და სხვაი ალარავინ უჯერის ახლა მაგენს.. სულ ასე ფუჩუნობენ: აი, ერთი კვირე და ყველაფერი ჩვენ ხელში იქნებაო, მარა ბარე ათასი კვირე გამეიარს და მაგენის თავი შერცხვა იმის მეტი, რაც მაგენმა ჩვენში ვეფერი ვერ ქნან, ვერაკაცს ვერ დააჯერებენ და ვერც შეაშინებენ აწი მაგენი... ჩვენი სკვინჩალიე, შრინგი ბიჭები კარგად გვყავდეს ჯარში, იგენს ნუ მუამშივებთ და ნუ შევაცივებთ და მაგენს დედას უტირებენ სულ თუ გაბედეს და დეიწყეს მისებურათ.. ხო, და, ამიზა, ჩემო კაპიტანა, ამიზა არ მშურს არაფერი, ოღონდ გიდლის კუშტულებიანი არ დევინახო ჩვენში.

ლუკაიეს ობოლი.

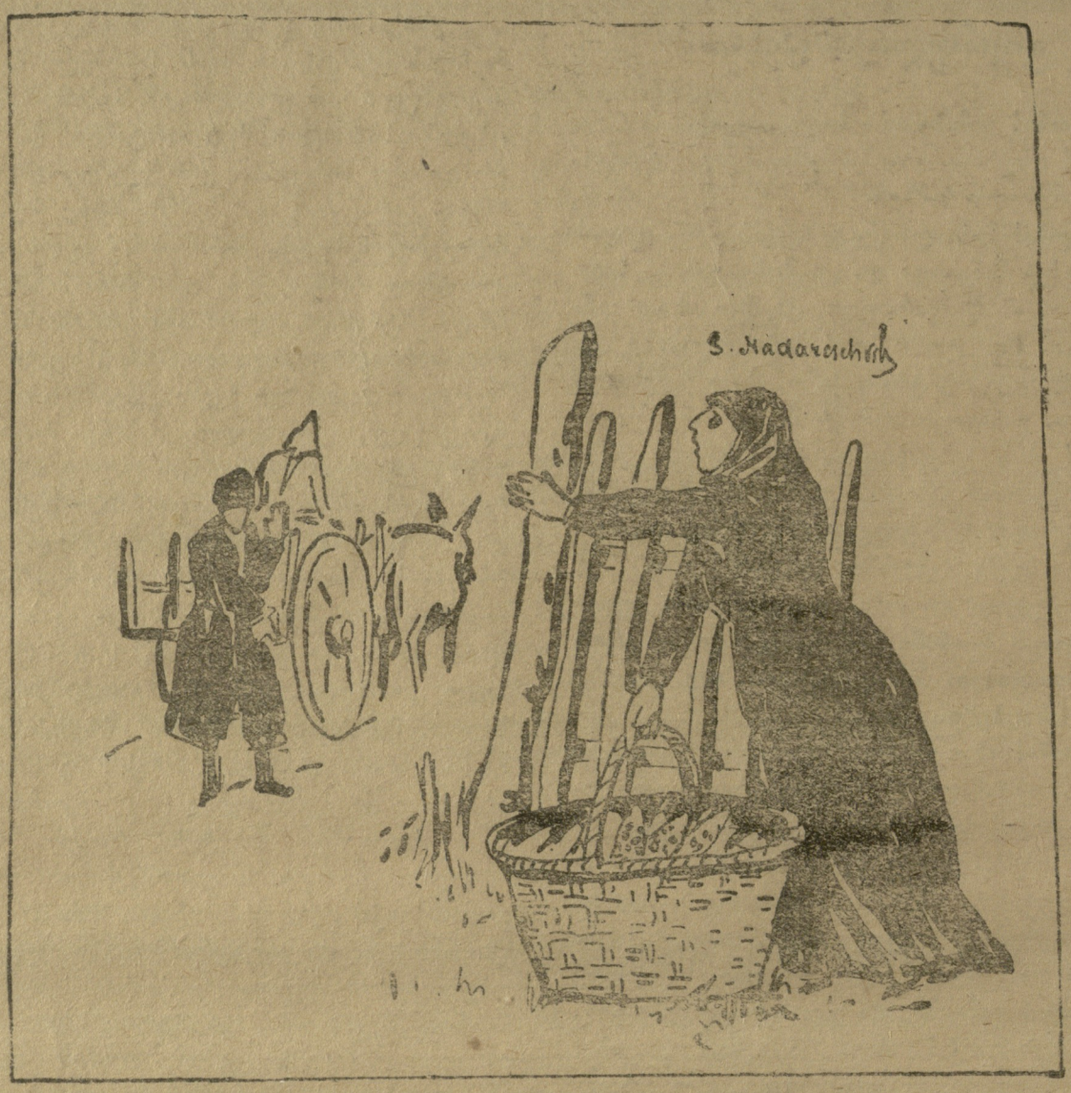

საქართველოს ეროვნული ბიბლიოთეკა ტფილისი

ქვრივი. ხადხნო, დაიცათ, წაიდეთ ჩემი წიდაც! ქვრივი რომ ვარ კანა იმისთვის უნდა შეგრცხვე თემის წინაშე! ჩემი ერთად-ერთი ბიჭი ჯარში არ მიიდეს, გვარდიაში ჩაეწერა, ფორონტს სდარაჯობს... წაიდეთ, თქვენი ჭირიმეთ, ნუ შემარცხვენთ; მეც ქართველი ქალი ვარ, ეს ქვეყანა ჩემიც არის. იწამეთ დმერთი...

„ეშმაკის მათრახი"

თვეში ღირს 200 მან., ცალკე ნომერი ეღირება 50 მან.

ქურნალში დაიბეჭდება **განცხადებები**

რედაქციაში შეიძლება შეტანა დღემდე გამოსული ნომრების. ხელის მომწერლებმა ფული შემდეგ მისამართით უნდა გამოგზავნონ: თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი, № 24. ეშმაკის მათრახისათვის. რედაქცია და კანტორა ღია 9—2 საათამდე.

საქართველოს სახალხო რკინის გზებ. სტამბა-ლიტოგრაფია